

El regidor que no estima

Són alemanys, gent que es preocupa a fer negoci. Que els agrada València. Que han triat la plaça de l'Ajuntament per aixecar el centre de sexe més gran de tot Europa. Un projecte de futur.

Arturo Gascó, regidor de Disciplina Urbanística. "Vull un respecte a la ciutat, encara que les queixes hagen de venir d'un sol veí", exigeix el polític unionista que ja comença a ser conegut com "el Cast".

Era a la tardor del 1494 que Jeroni Münzer, acompanyat dels honorats mercaders de Rafensburg, passejava per la ciutat de València i als seus carers s'abocaven les dames amb vestits espitregats. "Mai no hauria cregut que existís aital espectacle, on hi ha sempre tanta gentada que hom creuria trobar-se en una fira", escrivia el viatger alemany mentre des de la finestra gòtica veia passar un estol de clergues riallers. Unes setmanes més tard, les monges de la

Saidia abandonaven el monestir urbà a causa de la crida eclesiàstica segons la qual ningú no podia gosar, de nit o de dia, d'entrar-hi. No debades el novel·lista italià Bandello havia estampat: "*gentile Valenza, in tutta Catalogna non è piú lasciva città*". I no va ser l'únic. L'anomenada que va assolir el llibertinatge valencià d'aquells temps recorria el continent, de Lisboa a Viena i d'Hamburg a Nàpols.

Wolfgang Kramer és el ciutadà que avui

RAFA GIL

El públic adopta diferents postures davant una botiga d'articles sexuals. Per Kramer, "encara hi ha massa hipocresia".

va el sexe

vol tornar a la capital valenciana la seua antiga esplendor. I ho farà: "M'estime molt València, molt"; el seu verb vellutat omple l'italo-català que parla, i continua afirmant amb la mirada severa, "perquè hi ha moviment nocturn, com a poques ciutats europees. I la nostra política d'empresa és anar als llocs més importants". Kramer és director apoderat d'Audiomat, SA, la multinacional d'origen alemany que ha fet esclatar les ires de la premsa conservadora del país. La notícia apareixia l'últim dia de juny, i des d'aleshores alimentava una polèmica moralista fins ara poc acostumada entre els valencians: el projecte de la societat germànica consisteix a transformar els 3.000 m² dels antics Magatzems Gil, situats enfront a l'esquerra del Govern municipal, en "un Corte Inglés del sexe"; tres plantes dedicades a la luxúria gràfica, audiovisual i en directe davant les quals el regidor de Disciplina Urbanística, Artur Gascó, ha promès conjurar el pecat, "amb la màxima discreció", declara el polític d'Unió Valenciana, "pensem que aquesta mena d'assumptes són complicats".

El paisatge del centre neuràlgic de València, si la idea d'Audiomat arriba a bon port, acompliria les tres necessitats humanes que defensava la Grècia clàssica: les de l'esperit, amb la Seu, les de l'estómac amb el Mercat Central, i les concupiscent amb una inversió que podria situar-se en xifres d'un bilió de pessetes.

En l'escalfor de la nit. "Succeeix un fet molt curiós entorn d'aquest tema", explica L. Soler, crític de cinema pornogràfic en la premsa valenciana, "i és que, abans d'iniciada la falsa campanya contra el projecte d'Audiomat i contra els sex-shops en general, el senyor Gascó s'havia comportat de manera molt liberal i, fins i tot, favorable". De fet, València compta amb un percentatge notable de botigues d'articles relacionats amb el sexe i també de sales de projecció de pel·lícules classificades X en proporció a una població que a penes ratlla el milió de persones. El negoci, a més, és creixent, i s'ha vingut desenvolupant amb normalitat durant els darrers quinze anys. Soler és partidari d'una lectura del conflicte en clau política: "no es pot entendre la qüestió sinó com a part de les lluites intestines entre el Partit Popular i Unió Valenciana". El judici, coincideix amb les declaracions a EL TEMPS de Vicent G. Ferrer, advocat de Wolfgang Kramer: "Hi ha pocs

Pintura mural de la Casa dels Vetti, a Nàpols. Les grans ciutats s'han distingit des de l'Antiguitat pel pes del comerç sexual, com a índex de puixança i benestar. El regidor Gascó, però, considera que la instal·lació del centre d'Audiomat podria espantar el turisme.

dubtes que haja estat el mateix Gascó qui filtrara la informació sobre el projecte del senyor Kramer, i ho ha fet, evidentment, per encobrir altres polèmiques que afecten l'Ajuntament". Artur Gascó, tanmateix, continua negant l'existència d'un informe que la societat Audiomat assegura haver tramès a la regidoria per tal d'iniciar converses entorn del megaestabliment.

Kramer, però, ha volgut anar un pèl més enllà en la seua entrevista en exclusiva a aquest setmanari. Assegut en un silló del despatx del seu advocat, i avançant les mans bronzejades sobre la taula, assegura que l'equip de govern de la capital intenta crear una imatge sanejada de València, "i aquesta ciutat no està neta. Caldria començar a preocupar-se pel tràfic de drogues, o la prostitució de menors, que existeix ací. O buscar les rasons per les quals la policia no s'atreveix a passar pel carrer Salamanca (en la zona de l'Eixample) a certes hores de la nit". El gabinet de premsa de la Policia Nacional, per la seua banda, ha manifestat: "la prostitució és més aviat un fenomen sociològic, sobre el qual no hi ha control ni cap persecució. No és

una competència nostra. Sí que ho són els delictes, és clar, i en aquest punt, València, no creiem que destaque especialment”.

Hi ha, també, altres protagonistes subalterns que s'han vist esquitxats per la discussió pública, com la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, “La Caixa”. Perquè l'edifici on s'hostatjaria el supermercat europeu del sexe, pertany a Inco, SA, una de les immobiliàries amb major pes dins el grup “La Caixa”. Els acords, encara no tancats, entre Audiomat i la immobiliària s'han portat de moment amb un silenci monàstic, per por que les reticències morals de corrents catòlics d'opinió no n'afectaren el resultat final. Que totes dues parts desitgen veure ben acomplert. Ho diu l'advocat Vicent G. Ferrer: “a “la Caixa” el que li interessa és la seua activitat econòmica, però com a institució cultural, és clar, té una imatge que podria presentar algunes incompatibilitats amb la seua activitat empresarial”. De fet, en els mesos que van de gener a juny d'enguany, “La Caixa” ha obtingut 8.987 milions de pessetes en beneficis per venda d'immobilitzats, és a dir, quasi un 42% dels guanys totals només en el que va de 1994.

L'últim emperador. L'any 1979 començava a despuntar l'imperi de Vicent Mirasol, director de la cadena més gran de sexshops a València amb un control de vora el 90% d'establiments. “Som els pioners al País Valencià, sense dubte”, fa memòria amb un pessic d'orgull Francesc Morán, l'encarregat en cap del negoci, “i et puc dir que en aquesta activitat la competència té una importància relativa. Hi ha altres factors que distorben el públic d'una forma més negativa, més perjudicial fins i tot per a la salut d'un país que evoluciona amb el seu temps, m'entens? Per exemple, l'església encara té molta influència

El personal dels sexshops sol integrar-se satisfactoriament amb la gent del barri. Sovint, l'empresa responsable realitza petites obres de millora com a contraprestació.

en la societat. Massa”. Del domini absolut del mercat, l'empresa Mirasol pot passar a convertir-se en la germana petita i dispersa on Audiomat ocuparia el lloc estel·lar. Amb tot, la nova situació no sembla crear gens de preocupació al si del complex Mirasol. Diuen que l'aparició d'aquest gran centre eixamplaria el mercat i atrauria més consumidors que fins avui han trobat a faltar un reclam poderós. “Com a professional, però”, assegura F. Morán, “considere que no han fet un bon estudi; crec que tenen una imatge de la ciutat idealitzada: la Mediterrània, la calor, sempre són exagerades des del nord d'Europa. La veritat, crec que podrien tenir una relliscada important”. La magnitud d'un possible fracàs s'enduria un esforç financer encara sense comptabilitzar tot i que la competència baralla números al voltant dels mil cinc-cents i dos mil milions de pessetes; malgrat que l'empresa alemanya no vol facilitar dades, Wolfgang Kramer ha bandejat aquestes quantitats, “Això és parlar per parlar... jo no vull posar les aixetes dels banys en or!”. Amb tot, només la reforma de la façana dels antics Magatzems Gil suma 120 milions de pessetes, i aquest pas no es farà si abans no ha estat concedida la llicència.

Venim del nord, venim del sud. Són a Alemanya, on es van consolidar fins aconseguir unes estructures prou sòlides per escometre l'expansió. Després passaren a Holanda i més tard a Bèlgica; i a la dècada dels vuitanta optaren per aterrar als Països Catalans. Per tot el continent, els homes i dones d'Audiomat han après a lluitar amb parlaments i consistoris. Ara, és el torn de València. La

ARXIU

multinacional alemanya preveu que les obres per l'habilitació de l'edifici als seus nous usos comportaran, almenys, un any de durada. L'objectiu seria tenir en marxa el projecte el 1995, però l'esbombada que el tema està patint als mitjans de comunicació els sembla un obstacle per aplegar les administracions que han de donar-hi el vist-i-plau.

A pesar de les dificultats, hi ha una anècdota a tenir en compte: aquells que han allotjat un espectacle de sexe en viu en un mercat flamenc del segle XVIII, bé sabran agafar la plaça més emblemàtica de la història moderna valenciana per aixecar la catedral del culte a la sexualitat. No els ve d'un pam.

Victorià Jiménez